

Bibelcitater *Matthæusevangeliet kap 9, 10-13*

Mens Jesus sad til bords i huset, kom der mange toldere og syndere og sad til bords med ham og hans disciple. Da farisæerne så det, spurgte de hans disciple: »Hvorfor spiser jeres mester sammen med toldere og syndere?« Men da Jesus hørte det, sagde han: ”De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Gå hen og lær, hvad det vil sige: ’Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer.’”

Refleksion *Om det, vi ikke kan undvære*

Som børn kunne vi finde på at stille hinanden nogle sære spørgsmål: ”Hvad ville du helst undvære: synet eller høresansen? Grøntsager eller kød? TV’et eller dit musikanlæg (det var før mobiltelefonen) ”Weekender eller sommerferien? Dine venner eller din familie? Legetøj eller bøger?” (ja, igen: det var før mobiltelefonen). Og vi kunne blive ved. Ikke fordi vi var særligt mærkelige børn, tror jeg. Vi var derimod meget privilegerede børn. Der som udgangspunkt ikke behøvede at undvære noget af alt det, vi kunne finde på at nævne. Som udgangspunkt. For selvom vi var privilegerede, var vi jo ikke ubeskyttede over for, at verden altid vil gå sin skæve gang og at livet folder sig ud på godt og ondt: Vi skrålede med på ”Afrikasangen”, og ”Det er en kold tid, som vi lever i”, Den jeg elsker, elsker jeg”, og i vores uskyldige barnesind var vi udmærket klar over, hvilke katastrofer, der gemte sig i popmusikkens besnærende toner. Og vi var ikke immune over for, at katastrofer i form af arbejdsløshed, skilsmisse og sygdom og dødsfald ramte i vores egen familie, så vi pludselig måtte undvære noget af det, vi før havde taget for givet.

Hvor vigtigt noget er for os, forstår vi først for alvor, idet øjeblik vi må undvære det. Det kan være det gode helbred, en af vore sanser, mad til at mætte maven, familiens trygge rammer, en have at sidde i og nyde solen, en god ven, man rejste fra, en kær vi måtte lægge i graven. Fællesskabet, latter og snak om et bord, hvor der er dækket op med veltillavet mad, hjemmebagt brød og vin. Eller bare naboen, der kommer ind og sætter sig ved bordet og drikker en kop kaffe. Et smil, et kram og et håndtryk. Lige nu, opdager vi, hvor privilegerede vi sædvanligvis er. Hvor tillidsfuldt og ubesværet, vi normalt omgås hinanden. Og vi opdager, hvad vi savner allermest.

”Vi skal holde sammen ved at holde afstand”, sagde statsministeren. Men den afstand, vi skal holde til hinanden og som kan måles med målebånd og markeres med tapestreger på gulvet i supermarkedet,

risikerer at afføde en anden afstand. En fremmedhed, en mistillid: ”Er han smittet? Hoster hun ikke lidt vel meget? Ligner han ikke en, der lige er kommet hjem fra skiferie?” Samtidig med, at man selv gebærder sig med en unaturlig overopmærksomhed, grænsende til akavethed over for andre. Heldigvis skal der som regel ikke mere end et smil til at overvinde den menneskelige afstand, idet man akavet prøver at overholde den behørig afstand.

Og det smil er på sin plads. Det har sin evangeliske grund. For netop sådan gik Guds søn ind i verden: for at overvinde enhver afstand. For at være helt nær ved den syge, for at spise med den, der ingen venner havde omkring sig, for at lægge skulder til den sørgendes hoved, for at mætte sjælen hos den hungrende. For at huske os på, at vi er privilegerede børn, fordi vi har Gud til Far i en verden, der nogle gange går amok. Med Ham hos os, er vi allerede nær hinanden. Trods målebånd og tiders afstand.

Salme 801 (i 100 salmer) *En morgenstund med sne i byens gader, vers 3*
(hør melodien her <https://www.youtube.com/watch?v=yRTMs92FYVw>)

Gå langsomt nu
med Kristus ved din side,
så skaber han sit rige på din vej,
hvor du kan se de andre med hans øjne
og elske dem, som han har elsket dig.

Bøn *Du er*

Jesus Kristus,
Vær hos os,
For du er lige så livsnødvendig for os
som det daglige brød
som en ven at holde af,
én der elsker én igen
som smilet i barnets øjne
som lyset, der hver morgen bryder mørket
som hyrden er for fårene
som vejen er for den, der vil gå
som døren er for den, der kommer hjem.